

רבי אלעזר אומר: אף בעלי התלתולין שיש לו כמין חתיכות בשר יוצאות ותלויות פסולין באדם, וכשרים בבהמה.

גמרא:

כוש, הוא אוכמא — שחור.

גיחור, הוא חורא — לבן.

לבקן הוא סומקא — אדמוני.

ומקשינן: איני, והא ההוא דאמר להו לאנשים שסביבו: מאן בעי לובקיאני? ואשתכח חיורא, והיו בידו טלאים לבנים. ושמע מינה שלבקן הוא לבן דומיא דלובקיאני, ואת אמרת שהוא אדום?

והדרין מדלעיל: אלא, כושי — אוכמא שחור. גיחור — סומקא אדום. כדאמרי אינשי סומקא — גיחיא. שאנשים רגילים לקרוא לאדום "גיחיא". לבקן — חיורא לבן. כההוא דאמר להו מאן בעי לובקיאני? ואשתכח חיוראי, שמע מינה לבקן הוא לבן.

שנינו במשנה: קפח.

תני רב זביד: קפח הוא גבוה.

ומקשינן: איני, מי הוי מום? והאמר רב אבהו: מנין שהקדוש ברוך הוא משתכח בבעלי קומה, שנאמר: "ואנכי השמדתי את האמורי מפניהם אשר כגובה ארזים גבהו". ולשבחם היה אומר כן, שמע מינה שבח

ומר, חכמים, סברי: בריותא יתירתא אתחלא ליה בשמאל, שאין יד ימינו נחלשה, אלא להיפך שמאלו נתחזקה, וימין דידיה הוי ימין.

מתניתין:

הכושי, שעורו שחור.

והגיחור, שעורו אדום כארגמן.

והלבקן, שעורו לבן ביותר⁽⁴²⁾.

והקפח, שהוא גבוה מאד ורזה, והוא מכוער.

והננס, שהוא קטן קומה [גמד].

והחרש⁽⁴³⁾,

והשוטה.

והשיכור, משאר משקין, כגון ששתה הרבה חלב או דבש ונתבלבלה דעתו, ולא איירי בשיכור מיין כמבואר בגמ'.

ובעלי נגעים טהורין, כגון "כולו הפך לבן", אבל בנגעים טמאים חייב כרת על כניסתו לעזרה, ולא צריך לאשמוענן שאינו עובד.

כל אלו המומין, פסולין באדם, וכשרים בבהמה.

רבן שמעון בן גמליאל אומר: שומה בבהמה, אינה מן המובחר!

שבשו"ת נודע ביהודה מסתפק, אם הכוונה לחרש שאינו שומע ואינו מדבר, או אף אם רק אינו שומע גם כן הוי מום.

42. וכל אלו שמות אומות הן שצבע עורן כך, תפא"י.

43. בתוספות רעק"א על המשניות מביא,